

Fleur de peau is de tweede solotentoonstelling van Xie Lei bij Meessen.

Hoewel Lei geboren is in China, doordat hij sinds lange tijd in Europa woont heeft hij zichzelf kunnen laven aan schilders die, in de woorden van Foucault, "eigenhandig ruimte maakten voor andere dingen dan zichzelf". Al sinds hij zich als kind *onweerstaanbaar betoverd en aangetrokken voelde tot schilderkunst* brengt hij zijn tijd graag door in deze grenzeloze ruimte, waar de horizon steeds verder verschuift. Maar hij heeft zich niet blindelings in deze wereld gestort. Hij tastte rond in het donker en leerde zien. Beetje bij beetje raakten zijn ogen gewend aan de duisternis en leerde hij stralende edelstenen en hun vermogen om lichtstralen te breken, kenmerken.

In deze immense ruimte vond hij kracht, die hij vervolgens wist te bevrijden. Er zit *mise à jour* in de schilderkunst van Lei, de geboorte zelf. Dit is kunst die uit verafgelegen werelden lijkt te komen, alsof ontstaan in een droom of in een coma. Een langzame openbaring die zijn tijd nodig had om vanuit de duister tevoorschijn te komen. Dit is schilderkunst die de vastheid van Westers rationalisme tenietdoet, en opnieuw aansluiting vindt bij de Oosterse verbeelding van de kunstenaar. Dit is schilderkunst die dromen verbeeldt en die vatbaar is voor interpretatie. Xie Lei zijn schilderijen zijn open, puttend uit reserves, gefragmenteerde stemmingen, blinde perspectieven en zwevende lichamen. Open, zoals ook een wond open kan zijn. De schilderijen van Lei maken het verborgene zichtbaar; geven het onbeschrijflijke vorm. De dingen die we niet kunnen benoemen of beschrijven; niet omdat we er de woorden niet voor vinden, maar omdat het obscuur is. Het is een onbekende wereld die we kunnen ontwaren tussen het puin van de diepgaande psychoanalytische mythen. Ergens tussen verlangen en onmacht weet Lei in zijn schilderijen de krachten van het leven (begeerte, extase, verschijnen, ontluiking) en de impulsen van de sterfelijkheid (dood, latentie, verdwijning) met elkaar te herenigen.

Zijn werk is een komen en gaan van angst en vreugde, een onstabiele balans tussen verlangen en afwijzing, halve woorden en zuchten, oog in oog met de dood. Hij verenigt extremen: onthulling en verhulling raken verstrengeld, met het ene hand tonend wat hij met de andere verbergt. In deze antagonistische beweging gaat hij op zoek naar een teken dat ons kan leiden tot de essentie van de dingen, net als de schilderkunst van zijn Chinese voorouders, maar ook als een Matisse die zijn tekeningen voortdurend opnieuw begon om te komen tot *de eenheid der dingen*.

Bij Lei krijgt dit verschijnen en verdwijnen leven door adem. Het is voelbaar in alle werken, en soms ook duidelijk te zien. Soms wordt iets vloeiends opgemerkt, soms een ademtocht die van de ene mond naar de andere lijkt te drijven. Oude lucht uitademen, frisse lucht inademen: het lijkt wel een Taoïstisch ritueel. Er is iets fundamenteel in de schilderijen van Lei, een mysterieuze drang van het beeld naar de levende wereld. Dit komt uit leegte, maar ook gepaard met verlies en onzekerheid. Lei neemt de kortere weg, decentreert, glijdt rond en cijfert weg om deze beelden zichtbaar te maken. Maar de beelden bestaan al, ze bestonden *lang voordat wij er waren*. Dit is schilderkunst die zowel Nietzsche als het Taoïsme schatplichtig is. Er is dans en pijn: "*Ik zeg jullie: men moet nog chaos in zich hebben om een dansende ster te kunnen baren.*" Aldus Nietzsche - maar dat hadden evengoed de woorden van Zhuang Zhou kunnen zijn.

Dit is enerzijds de schilderkunst van dromen, en anderzijds van extreme gevoeligheid. Dit is van aanraking en sensualiteit, *fleur de peau*, de huid in bloei. Dit is een wereld van delicate handen die dragen, innen, strelen, koesteren en omarmen. De huid van een geliefde, een minnaar, maar misschien ook van een overleden lichaam. De huid bloeiend met fungi en die tegelijk vervelt, verandert, de grens tussen verschillende rijken overschrijdend.

De schilderijen van Xie Lei worden bevolkt door hybride wezens. Passerend door het licht, deze mannelijke vormen - het zijn altijd mannen - lijken vaak gloeiend, brandend zelfs. Brandende lichamen, een concept dat we terugvinden bij surrealistische dichters zoals Rimbaud, Artaud of Hölderlin. Hoewel een analogie kan gevonden worden tussen Lei en deze schrijvers, vooral in de weigering van Lei om makkelijk opneembaar werk af te leveren en zijn verlangen hernieuwd werk te brengen dat leeft, toch kan men ook verdeeld vinden. Net als bij die andere visionaire kunstenaars benadert Lei een soort vurigheid. Zelfs als de kleuren meestal koud zijn zien we in plaats van groen, smaragd of jade, en in plaats van oker een tint van zwavelgeel. De schilderijen van Lei branden constant. Ook de meest sombere, donkere werken.

Het is niet toevallig dat de kus als een rode draad door deze tentoonstelling loopt. Een kus als symbool van liefde, afscheid, of misschien zelfs verraad. Wie Dürers gravure uit 1508 bekijkt, waarop Judas Christus omarmt, begint te begrijpen hoe Lei bij zijn onderwerpen uitkomt. Liefde en afscheid - liefde en verraad. Ook naaktheid is een vaak terugkerend constante, misschien zelfs systematisch. Een lichaam in al zijn naaktheid is herleid tot zijn meest eenvoudige expressie, tot een menselijke gemene factor: Het brengt het idee van een origineel mens, wiens blik moeilijk te ontmoeten valt.

Gesloten ogen en vervaagde gezichten gehuld in een duisternis. Er is geen menselijke blik die ons volgens de regels van de klassieke schilderkunst uitnodigt in het schilderij. We blijven louter getuigen met toestemming te observeren, maar niet aan te raken. Getuigend van de sluier we wensen te doorboren kan men een stap verder gaan: *au-delà*, overstijgend, zoals de titel van de solo tentoonstelling bij de Fondation Louis Vuitton duidt. De conventies van de werkelijkheid *overstijgend*.

Hier gaat het om: een schilderij van een droom is een schilderij van de realiteit. Dat lijkt, alsook is het, een moeilijk te overbruggen kloof. Het gaat om een tegenstrijdige ontmoeting: de werken van Xie Lei als religieuze kunst, waarvan het stroomopwaarts gaat. De Heilige Thomas die zijn vinger in de wond van Christus duwt, of Adam die tot de slang spreekt. Het is het hoofd van Johannes de Doper gepresenteerd op een schotel, de heilige Sebastiaan die met pijlen is doorzeefd. Het is een Maria-Boodschap zonder de Maagd zelf. *Een openbaring*.

Xie Lei (°1983, China) studeerde af aan de Central Academy of Fine Arts in Beijing en de École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Parijs waar hij sinds 2006 woont en werkt.

Zijn werk werd tentoongesteld in talrijke instellingen: MO.CO, Montpellier (FR); CAPC, Bordeaux (FR); Villa Noailles, Hyères (FR); Collection Lambert, Avignon (FR); MACVAL, Vitry-sur-Seine (FR); Langen Foundation, Neuss (DE); Musée national de l'histoire de l'immigration, Parijs (FR); Fondation Yishu 8, Beijing (CH); Fondation d'entreprise Ricard, Parijs (FR). Zijn werk bevindt zich in openbare en privécollecties zoals Thyssen-Bornemisza Art Contemporary, MACVAL, Fondation Colas, Burger Collection en X Museum. Xie Lei was resident in het Casa de Velázquez in Madrid en de Boghossian Stichting in Brussel. In januari 2024 was hij in residentie in de Villa Medici te Rome. Zijn tentoonstelling *Au-delà* is nog tot 2 april te zien in Fondation Louis Vuitton te Parijs.